



Fővárosi Ítéltábla
17.Pf.20.614/2019/5.

4. sz. melléklet



A Fővárosi Ítéltábla a dr. Zudor Mónika Csilla ügyvéd (1015 Budapest, Széna tér 7. III/6., levelezési cím: 1095 Budapest, Tinódi u. 1. C. épület III/6.) által képviselt kiskorú Mayer Bence () I. rendű, kiskorú Mayer Evelin () I. rendű, kiskorú Berezck Lilla () III. rendű, kiskorú Berezck Benjámint () IV. rendű és Berezck Imréné () V. rendű felpereseknek, dr. Varga Alexandra ügyvéd (1024 Budapest, Lövház utca 24. I/1.) által képviselt Budapest Főváros II. Kerületi Önkormányzat (1024 Budapest, Mechwart liget 1.) I. rendű alperes ellen elbirtoklás és ráépítés iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. november 27. napján meghozott, majd 97. sorszámú végzésével kijavított 22.P.22.507/2014/87. számú ítélete ellen az I-V. rendű felperesek részéről 94. sorszám alatt, az I. rendű alperes által 90. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részeit nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, és az I. rendű alperes által az V. rendű felperesnek fizetendő elsőfokú perköltség összegét 1.595.715 (Egymillió-ötszázkilencvenötezer-hétszázötvenöt) forintra, az I., II., III. és IV. rendű felperesek által az I. rendű alperesnek fizetendő perköltség összegét pedig fejenként 521.177 (Ötszázhuszonegyezer-százhetvenhét) forintra leszállítja.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I., II., III. és IV. rendű felpereseknek fejenként 27.791 (Huszonhétezer-hétszázkilencvenegy) forint, az V. rendű felperesnek pedig 19.164 (Tizenkilencezer-százhatvanegy) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az V. rendű felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 43.581 (Negyvenháromezer-ötszáznyolcvanegy) forint le nem rótt fellebbezési illetéket.

Megállapítja, hogy a további le nem rótt 104.906 (Száznégyezer-kilencszázhat) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az V. rendű felperes és a néhai II. rendű alperes adásvétel útján szereztek meg a Budapest II. kerület 12530/15 hrsz. alatt felvett, természetben a Budapest II. kerület Gárdonyi Géza út 35. szám alatt található ingatlan 1/2-ed illetőségét egymás között egyenlő arányban. Az I. rendű alperes az 1991. évi XXXIII. törvény rendelkezései alapján a törvény erejénél fogva szerezte meg az ingatlan másik 1/2-ed illetőségét a Magyar Államtól 1991. szeptember 1-jén. Az V. rendű felperes és a néhai

II. rendű alperes Budapest Főváros II. kerületi Tanács Végrehajtó Bizottságának Műszaki Osztálya építési engedélye alapján több generációs családi házat épített 1996-ig az ingatlanra, amelyre az I. rendű alperes polgármesteri hivatalától 1996. június 16-án használatbavételi engedélyt is kaptak. Az V. rendű felperes és a néhai II. rendű alperes utóbb tulajdoni illetőségeiket gyermekeiknek ajándékozták, akik azt a 2011. július 1. napján kelt ingatlan ajándékozási szerződésekkel a felperesek részére ajándékozták 2/24-2/24-2/24-2/24-4/24 arányban. Az ingatlan forgalmi értéke az ítélethozatalkor 285.700.000 forint, melyből a telekrész értéke 139.000.000 forint, a felépítmény értéke pedig 146.700.000 forint volt.

A felperesek keresetükben kérték, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy elsődlegesen elbirtoklás, másodlagosan ráépítés jogcímén megszerezték az ingatlan 2/24-2/24-2/24-2/24-4/24, összesen 1/2-ed tulajdoni illetőségét és ennek bejegyzése érdekében keresse meg a Budapesti 1. számú Földhivatalt.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperesek perköltségben marasztalását kérte. Amennyiben a bíróság az V. rendű felperes tulajdonszerzését megállapítja, úgy kötelezze őt 23.166.667 forint megfizetésére. Perköltség igényét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: költségrendelet) 3. §-a alapján kérte megállapítani azzal, hogy jogi képviselője áfa fizetésre köteles.

Az elsőfokú bíróság ítéletével annak tűrésére kötelezte az I. rendű alperest, hogy az ingatlanon fennálló 12/24 tulajdoni illetőségből 4/24-et a földhivatal töröljön, és ezen 4/24 tulajdoni hányadot ráépítés jogcímén az V. rendű felperes javára jegyezze be az ingatlan-nyilvántartásba. A néhai II. rendű alperest mindennek tűrésére kötelezte. Kötelezte továbbá az V. rendű felperest, hogy a tulajdonjogának az ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzését követő 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperes részére 23.166.666 forintot. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az I. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az V. rendű felperesnek 2.140.545 forint perköltséget. Kötelezte az I-IV. rendű felpereseket, hogy fizessenek meg az I. rendű alperesnek 15 napon belül fejenként 785.812 forint perköltséget. Az ítélet jogerőre emelkedését követően megkeresni rendelte Budapest Főváros Kormányhivatala XI. Kerületi Hivatalát az I. rendű alperesnek a fenti ingatlanon fennálló 4/24 arányú tulajdonjogának törlése és az V. rendű felperes 4/24 arányú tulajdonjogának bejegyzése iránt.

Az ítélet indokolásának a fellebbezések szempontjából releváns része szerint az elbirtoklás útján történt felperesi tulajdonszerzés megállapítására irányuló keresetet valamennyi felperes esetében alaptalannak találta az elsőfokú bíróság. Megalapozatlannak ítélte továbbá az I-IV. rendű felperesek ráépítés címén történő tulajdonszerzésének megállapítására irányuló kereseti kérelmet is. A Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 137. §-ának (2) bekezdése alapján ugyanakkor bizonyítottnak látta az V. rendű felperes keresete szerinti, ráépítés útján történt 4/24 arányú tulajdonszerzését. A Ptk. 138. §-ának (1) bekezdése alapján ugyanakkor kötelezte az V. rendű felperest arra, hogy a telek ingatlanszakértő által megállapított ítélethozatalkori 139.000.000 forintos forgalmi értékéből kiindulva számított 23.166.666 forint ellenértéket fizessen meg az I. rendű alperesnek.

A fizetendő perköltséget a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 78. §-ának és 81. §-ának (1) bekezdése alapján abból kiindulva állapította meg, hogy az I-IV. rendű felperesek teljes egészében pervesztesek lettek, az V. rendű felperes teljes egészében pernyertes, az I. rendű alperes pedig 67%-ban pernyertes lett. Erre tekintettel az I. rendű alperest az 1,5 millió forint kereseti illetékből 495.000 forint (33%), a felmerült 224.000 forint szakértői díjból 73.920

forint (33%) megfizetésére kötelezte az V. rendű felperes javára. Mindezen túl az I. rendű alperes a pertárgyértékéhez viszonyítottan 1.571.625 forint ügyvédi munkadíjat is köteles megfizetni az V. rendű felperesnek a költségrendelet 3. §-ának (2) bekezdés b) pontja alapján. Ez mindösszesen 2.140.545 forint I. rendű alperesi fizetési kötelezettség az V. rendű felperes javára. Ugyanakkor az I-IV. rendű felperesek kötelesek pervesztességük folytán a pertárgyértékhez képest összesen 3.143.250 forint perköltséget, azaz fejenként 785.812 forintot megfizetni az I. rendű alperes részére.

Az ítélet elleni fellebbezésében az I. rendű alperes azt kérte, hogy a Pp. 253. §-ának (1) és (2) bekezdése alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének az őt 2.140.545 forint perköltség V. rendű felperes részére történő megfizetésére kötelező rendelkezését változtassa meg és az általa fizetendő összeget elsődlegesen 284.460 forintra, másodlagosan 1.705.570 forintra szállítsa le.

Elsődleges fellebbezési kérelme körében kifejtette, hogy a perköltséggel kapcsolatos rendelkezések sértik a Pp. 78. §-ának (1) és 81. §-ának (1) bekezdését. Az V. rendű felperes ráépítés iránti keresete ugyanis lényegében a közös tulajdon megszüntetésére irányult. Ugyanis tulajdonszerzésének megállapításával párhuzamosan a bíróság az V. rendű felperest a megszerzett tulajdoni hányad ellenértékének megfizetésére is kötelezte. Így tehát alkalmazni kell az 1/2008. (V. 19.) PK vélemény g) pontját is, azaz a készkiadások megosztása mellett mindegyik fél viseli a saját költségét. Az V. rendű felperes a 23.166.666 forint fizetési kötelezettségére tekintettel pervesztesnek is tekinthető, ezért összességében az V. rendű felperes és ő is egyszerre – azonos arányban – pervesztesnek és pernyertesnek minősül. Így tehát kizárólag a lerótt illetékből 495.000 forint, illetőleg az előlegezett szakértői díjből 73.920 forint összegeként adódó 568.920 forint készkiadás fele részét, azaz 284.460 forintot köteles az V. rendű felperesnek megfizetni.

Másodlagos fellebbezési kérelme körében arra hivatkozott, hogy a Pp. 24. §-ának (2) bekezdés e) pontja alapján a pertárgyérték valójában a 139.000.000 forint 4/24 része, azaz 23.166.666 forint. Ez után a költségrendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) és b) pontja, illetőleg 4/A. §-ának (1) bekezdése alapján az V. rendű felperesnek járó ügyvédi munkadíj 1.136.650 forint, ami a 495.000 forint illeték, illetőleg a 73.920 forint szakértői díj figyelembevételével összesen 1.705.570 forint. A fellebbezési eljárásban felmerült költségeit szintén a költségrendelet alapján kérte megállapítani azzal, hogy jogi képviselője áfa fizetésre köteles.

A felperesek fellebbezésükben kérték, hogy az ítéltábla a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján változtassa meg az elsőfokú ítéletet, és az I-IV. rendű felperesek által az I. rendű alperesnek megfizetendő perköltséget fejenként 521.177 forintra szállítsa le, és ezzel párhuzamosan az I. rendű alperes által fizetendő perköltséget is 1.595.715 forintban határozza meg a tizenöt napos fizetési határidő változatlanul hagyása mellett.

Fellebbezésük indokolásában lényegében arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 24. §-ának (1) bekezdése alapján tévesen határozta meg a pertárgy értékét. Azt ugyanis keresetlevelükben 75 millió forintban határozták meg, amelyet az alperesek nem kifogásoltak, és a bíróság sem hozott olyan végzést, amellyel eltérő összegben állapította volna meg a pertárgy értékét. Sőt a 45/I. sorszámú végzésében kifejezetten elfogadta azt. Az elsőfokú bíróság azonban nem ezen pertárgyérték alapulvételével számította ki az általuk fizetendő ügyvédi munkadíjat. A 75 millió forintos pertárgyértékből kiindulva ugyanis az I. rendű alperest 2.084.705 forint ügyvédi munkadíj illeti meg, ami a teljes pertárgyérték után járó, áfával együtt 3.111.500 forint ügyvédi munkadíj 67%-a. Ezen összeget kötelesek az I-IV. rendű felperesek egymás közt egyenlő arányban megfizetni, azaz 521.177 forintot fejenként.

Ehhez képest az V. rendű felperesnek járó ügyvédi munkadíj összege is a 3.111.500 forint teljes ügyvédi munkadíj 33%-a, azaz 1.026.795 forint. Az I. rendű alperes köteles továbbá megfizetni a 495.000 forint illetéket és a 73.920 forint szakértői költséget, mindösszesen 1.595.715 forintot. A fellebbezésben vitássá tett értéket 1.058.545 forintban határozták meg, ehhez képest leróttak 84.700 forint fellebbezési illetéket.

A felperesi fellebbezésre tett észrevételében az I. rendű alperes kérte az elsőfokú ítéletnek az I-IV. rendű felpereseket fejenként 785.812 forint perköltség megfizetésére kötelező rendelkezésének helybenhagyását. Ellenkérelmének indoklásában kifejtette, hogy az I-IV. rendű felperesek által fizetendő perköltséget az ingatlan szakértő által megállapított 285.700.000 forintos teljes értékből, illetve a követelt 1/2 ingatlanilletőség 142.850.000 forintos értékéből kiindulva kell meghatározni. A felperesek valóban 75 millió forintban jelölték meg a keresetlevélben a pertárgyértéket, de a beszerzett szakértői vélemény alapján a bíróság hivatalos tudomást szerzett arról, hogy a pertárgyérték valójában az ingatlan 285.700.000 forintos forgalmi értékének a fele része. A 45/I. sorszámú végzés meghozatalakor az igazságügyi szakértői vélemény még nem állt rendelkezésre. A felperesek alaptalanul hivatkoznak arra, hogy a dologi jog értékváltozása nem befolyásolja a pertárgy értékét. Valójában ugyanis nem arról van szó, hogy a dologrész értéke változott meg a keresetlevél benyújtását követően, hanem már eleve téves volt a felperesek által megjelölt 75 millió forintos pertárgyérték. A tárgyalás tartását nem kérte.

A felperesek fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú ítéletnek az I. rendű alperest perköltség fizetésre kötelező rendelkezésének megváltoztatását az I. rendű alperes másodlagos fellebbezési kérelmében foglaltaknak megfelelően nem elleneztek. Ellenkérelmük indoklásában kifejtették, hogy az I. rendű alperes elsődleges fellebbezési kérelme azonban alaptalan, mert az I. rendű alperes nem kizárólag a készkiadások 50%-át köteles megfizetni az V. rendű felperesnek. Az V. rendű felperes a ráépítés tekintetében teljes egészében pernyertes lett, és az I. rendű alperes nem tett olyan nyilatkozatot, hogy keresetét elismerné, kifejezetten azt állította, hogy a ráépítés rosszhiszemű volt. Kérték a másodfokú eljárásban felmerült perköltségük megállapítását a költségrendelet alapján azzal, hogy jogi képviselőjük áfa-körbe tartozik. Tárgyalás tartását maguk sem kérték.

A felperesek fellebbezése teljes egészében megalapozott, az I. rendű alperes fellebbezése kisebb részben megalapozott.

A másodfokú bíróság megállapította, hogy az ítélet érdemi, illetőleg a perköltségre vonatkozó rendelkezésének az illetéket, illetőleg a szakértői költséget érintő részei ellen sem a felperesek, sem az I. rendű alperes nem nyújtott be fellebbezést. Így tehát e rendelkezések a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése alapján fellebbezés hiányában jogerőre emelkedtek. Ebből következően a másodfokú felülbírálat kizárólag az elsőfokú ítéletnek az ügyvédi munkadíjjal kapcsolatos rendelkezéseit érintette. E körben a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság döntése részben megalapozatlan, ezért azt az alábbi indokok alapján részben megváltoztatta.

A másodfokú bíróság abból indult ki, hogy a fellebbezések alapján a felek között a megállapított ügyvédi munkadíjak összege azért volt vitás, mert mind az alperesi, mind a felperesi oldal vitatta a számítás alapjául vett pertárgyérték helyességét, továbbá az I. rendű alperes az V. rendű felperes esetében a pernyertesség-pervesztesség arányát is. A pertárgyérték tekintetében észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében mind az I. rendű alperes, mind az I-IV. rendű felperesek által fizetendő perköltség tekintetében hivatkozott ugyan ítéletének indoklásában arra, hogy a költségrendelet alapján a pertárgyértékből kiindulva határozta meg a fizetendő ügyvédi

munkadíj összegét (ítélet 11. oldal első és második bekezdés), de az ítélet indokolásából nem állapítható meg, hogy pontosan mely pertárgyértéket vette számítása alapjául. E körben a másodfokú bíróság a felperesek álláspontját osztotta. A felperesek ugyanis a 2014. március 14-én benyújtott keresetlevelükben egyértelműen megjelölték, hogy a pertárgy értéke az ingatlan összesen megszerezni kívánt 1/2 részének értékével, vagyis 75 millió forinttal egyezik meg. Ez a Pp. 121. §-ának (1) bekezdés d) pontjára, 23. §-ának (1) bekezdés a) pontjára, 26. §-ának első fordulatra és 24. §-ának (2) bekezdés e) pontjára figyelemmel helyes volt részükről. A meghatározott értéket az I. rendű alperes a Pp. 26. §-ának utolsó fordulata ellenére nem tette vitássá, és úgy tűnik az elsőfokú bíróság sem találta a köztudomással, illetőleg saját hivatalos tudomásával ellentétesnek, vagy egyébként valószínűtlennek, mert a pertárgy értékének eltérő összegben való meghatározásáról nem hozott végzést a Pp. 26. §-a szerint.

Utóbb azonban a felperesek keresetváltoztatásának megengedhetősége kapcsán a felek között vita támadt a pertárgy értéke és a Pp. 146/A. és 146/B. §-ának alkalmazhatósága tárgyában. A kérdés eldöntése tárgyában hozott 45/I. számú végzésével az elsőfokú bíróság a felperesek keresetváltoztatását elutasította. Végzésének indoka az volt, hogy az ingatlan per folyamán bekövetkezett értékváltozása a keresetlevelben meghatározott pertárgy értéket nem befolyásolja. Helyesen hivatkoztak tehát a felperesek a fellebbezésükben arra, hogy ebből az következik, hogy az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét 75.000.000 forintnak tekintette. Ezt a döntést a felek az ítélet elleni fellebbezésükben nem támadták, ugyanis a fellebbezések az ítélet érdemi részét nem is érintették. Erre tekintettel a pusztán a perköltséggel kapcsolatos döntés elleni fellebbezésben sem tehetik már vitássá.

Kétségtelen, hogy a perben kirendelt igazságügyi szakértő a végzés meghozatala után benyújtott szakvéleményében az ingatlan forgalmi értékét a felperesek keresetlevelében feltüntetett érték közel duplájában határozta meg. Azonban a keresetlevél benyújtásától a szakvélemény elkészültéig több, mint 4 év eltelt. Az utóbbi években bekövetkezett ingatlanpiaci árobbanásra tekintettel a másodfokú bíróság reálisnak tartotta azt, hogy a per tárgyát képező ingatlan értéke ilyen mértékben emelkedjen. Ebből következően sem az elsőfokú bíróságnak, sem pedig az I. rendű alperesnek nem volt a szakvélemény ismeretében sem oka kétségbe vonni a felperesek által a keresetlevél beadásának időpontjára meghatározott 75.000.000 forintos pertárgyértéket. A szakértő által meghatározott jelenértékből ugyanis a fentiek miatt nem következik, hogy az ingatlan értéke már a keresetlevél beadásakor is magasabb volt, mint 150.000.000 forint, de az különösen nem, hogy a telek értéke 139.000.000 forint, vagy az egész ingatlan értéke 285.700.000 forint lett volna. Ehhez képest a perköltség kiszámításakor a felperesek által a keresetlevelben meghatározott, és az elsőfokú bíróság által a 45/I. számú végzésben kifejezetten elfogadott összegből kell kiindulni.

Nem osztotta a másodfokú bíróság az I. rendű alperesnek a pernyertesség-pervesztesség arányával kapcsolatos álláspontját sem. A perben az V. rendű felperes 4/24 tulajdoni illetőség megszerzését állította, és az elsőfokú bíróság ítéletében e kérelmének teljes egészében helyt is adott. Mivel az V. rendű felperes két, elbirtoklás, illetőleg ráépítés jogcímen előterjesztett kereseti kérelme egymással eshetőlegesen viszonyban volt, ezért kérelmei csak látszólagos halmazatban álltak. Erre tekintettel az V. rendű felperes, bár kétségtelenül csak a másodlagos jogcímen találta keresetét a bíróság megalapozottnak, de ezzel együtt teljes egészében pernyertesnek tekinthető: amit kért, azt megkapta.

Ezen az I. rendű alperes érvelésével ellentétben az sem változtat, hogy az elsőfokú ítélet szerint a Ptk. 138. §-ának (1) bekezdése alapján pernyertessége ellenére fizetési kötelezettsége is keletkezett. A ráépítéssel történt tulajdonszerzés megállapítása iránti kereseti kérelmet ugyanis – bár esetenként

valóban a közös tulajdon megszűnésével jár együtt – nem lehet analógnak tekinteni az 1/2008. PK vélemény alkalmazási területének tekinthető közös tulajdon megszüntetése iránti perekkel. A ráépítés iránti perben a felperes, ha megkapja az általa a keresetben kért tulajdoni illetőséget, akkor pernyertes, függetlenül esetleges fizetési kötelezettségétől.

Ezzel együtt az I. rendű alperes az elsőfokú bíróság által megállapított és a felek által vitássá nem tett arányban, azaz 67%-ban mégis pernyertesnek tekinthető, mert az I.-IV. rendű felperesek keresetét alaptalannak találta az I. fokú bíróság. Így tehát a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése és a 81. §-ának (1) bekezdése alapján perköltségre is jogosult. Ennek összege azonban a felperesek által fellebbezésükben helyesen kiszámított ügyvédi munkadíj összegével egyezik meg, melyet a Pp. 82. §-ának (2) bekezdése alapján egymás között érdekeltiségüknek megfelelő, azaz az adott esetben egyenlő arányában kötelesek megfizetni az I. rendű alperesnek.

A 33%-os pervesztességére figyelemmel ugyanakkor az I. rendű alperes a vele szemben pernyertes V. rendű felperesnek köteles perköltséget fizetni, melynek összege a felperesek által fellebbezésükben helyesen kiszámított 1.595.715 forint. Ez az 1.026.795 forint ügyvédi munkadíj és a felek között nem vitás 495.000 forint illeték, illetőleg 73.920 forint szakértői díj összegeként adódik.

A felperesek fellebbezése tehát teljes egészében eredményes volt, ezért az I. rendű alperes az 1.058.545 forint felperesek által vitássá tett érték után, az érdekelt I.-IV. rendű felpereseknek a költségrendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján 26.464 forint másodfokú ügyvédi munkadíjat és az általuk lerótt 84.700 forint illetéket, azaz mindösszesen 111.164 forintot köteles megfizetni, ami fejenként 27.791 forint. Az I. rendű alperes fellebbezése csak részben lett eredményes, mert az elsőfokú ítéletben írt 2.140.545 forint fizetendő perköltséget a fellebbezésében elsődlegesen megjelölt 284.460 forint helyett csak 1.595.715 forintra szállította le az ítéltábla. A mindösszesen vitássá tett 1.856.085 forinthez képest tehát az I. rendű alperes mindössze 544.830 forint erejéig, azaz 29,35%-ig lett pernyertes. Ebből következően az Itv. 5. §-ának (1) bekezdés b) pontja alapján őt megillető teljes személyes illetékmentesség folytán le nem rótt 148.487 forint fellebbezési illetékből részleges pervesztességére tekintettel az V. rendű felperes fizet az államnak külön felhívásra az Itv. 73. §-ának (4) bekezdése és a költségmentességnek a bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján 43.581 forintot, míg a költségmentességi rendelet 14. §-a alapján további 104.906 forint fellebbezési illetéket az állam visel. Az I. rendű alperest a megnyert 544.830 forint után 13.619 forint ügyvédi munkadíj illetné meg, fizetnie kell azonban az eredménytelen fellebbezésre tekintettel 32.783 forintot az V. rendű felperesnek a költségrendelet 3. §-ának (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése alapján. A kettő különbözeteként 19.164 forint I. rendű alperesi fizetési kötelezettség adódik.

Budapest, 2019. október 8.

dr. Lukács Zsuzsanna s. k.
a tanács elnöke

dr. Örkényi László s. k.
előadó bíró

dr. Kollár Zoltán s. k.
bíró